

GA
LE
B

LETNIK XXIX.
1982-1983

LETNIK XXIX. - 1982-83
MAREC 1983
ŠTEVILKA 7

V S E B I N A

Vojan T. Arhar: Predstava	177	Daniilo Gorinšek: Žabon in luna	200
Kajetan Kovič: Moj prijatelj Piki	178	Zapožmo veselo: Silvia Žitnik: Črni	
Neža Maurer: Aja — aja	180	murni	203
Stana Vinšek: Pastirica	181	Mota Rainer: Polž gre na ples	204
Vojan T. Arhar: Gosenica	181	Urednikova beležnica	206
Miroslava Leban: Pfiff	182	Za bistre glave	207
Daniilo Gorinšek: Če se dva prepirata	184	Za spretne roke: Vera Poljšak: Poljska	
Črtomir Šinkovec: Šest modrijanov	185	cvetica	3. stran platnic
Vojan T. Arhar: Mikrobi	186		
Helena Bizjak Paš: Pravljica o deveti			
deželi sladkosnednezev			
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak:			
Nove kotalke			
Labirint			
Finska pravljica: Kapelj in losos	187	Ilustracije za 7. številko Galeba so naredili:	
Podobe iz preteklosti: Lojze Abram:	190	Milko Bambič (str. 188); Marjanca Jemec	
Maks Samec, oče koloidne kemije	191	Božič (str. 177, 181, 183); Marjeta Cvetko	
Milan Vidmar, elektrotehnik in ša-	192	(str. 181, 186); Eva Fornazarič (str. 192).	
hist	193	Leon Koporc (str. 206); Božut Pečar (str.	
Sport: Devan Cesar: Pomanjkanje sne-	194	185); Jelka Reichman (str. 178, 179, 180);	
ga je oviralo tudi naše smučarje	195	Bine Rogelj (str. 184); Magda Tavčar (str.	
10. natečaj »Moja vas« 1983	196	180, 190, 191, 197, 200, 3. str. pl.).	
Poskusimo tudi mi: Vera Poljšak:	197		
Cvetlični lonček	198		
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk:	199	Priloga: Narodna in študijska knjižnica, Od-	
Najnovejše slovenske novosti		sek za zgodovino — besedilo: Evgen Dobri-	
Šolarji pišejo		la, slike: Lojze Abram.	

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 795873, 794672 — Tiska: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 1.200 lir, dvojna: 1.700 lir, naročnina: 8.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod štev. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

PREDSTAVA

**Pred gostilno zbrana vas,
cigo je prišel med nas,
bela srajca, rdeče hlače,
medved, ki po taktu skače,
kakor boben ropota,
malo sem pa malo tja,
bumba — tumba,
bumbab!**

**Pleše medved, se vrti,
žalost gleda mu iz oči,
boben na ves glas ropoče,
cigo zaslužiti hoče,
jutri se naprej poda,
vrzi dinar, vrzi dva,
bumba — tumba,
bumbab!**

**Novci v prahu se bleste,
medved spet po štirih gré,
zdaj predstava je končana,
gruča se razhaja zbrana,
vmes živahno klepeta,
boben več ne ropota,
bumba — tumba,
bumbab!**

MOJ PRIJATELJ PIKI

Ali mačke tudi žvižgajo

V medvedji šoli so se učili o živalih. Pouk je bil zelo zanimiv. Učitelj je najprej pokazal sliko, potem pa je oponašal še glas. Ko je oponašal leva, je Timika od strahu zlezla pod klop. Potem so ponavljali. Učitelj je kazal slike, medvedi pa so odgovarjali.

»Kdo je to?« je vprašal učitelj.

»To je pes,« je odgovoril Filip.

»Kako govorí pes?«

»Pes laja.«

»Dobro. Kako se pogovarjajo ptički?«

»Ptički gostolijo, žvrgolijo in žvižgajo,« je odgovorila Timika.

»Odlično,« je rekел učitelj. »Piki Jakob, kaj veš o mačkah?«

»Mačke mijavkajo in žvižgajo,« je rekel Piki.

»Kaj praviš?« je rekel učitelj in strogo pogledal Pikija.

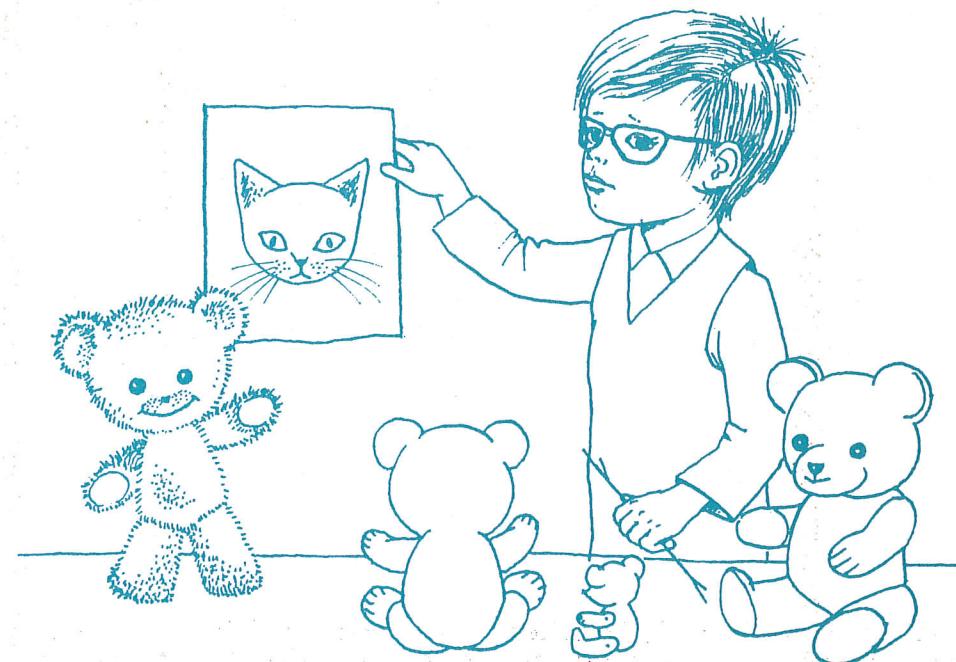
»Mačke mijavkajo in žvižgajo,« je ponovil Piki.

»Eno je šala, drugo pa šola,« je strogo rekel učitelj. »Tukaj smo v šoli. Mačke mijavkajo in nič drugega.«

»Naša tudi žvižga,« je ugovarjal Piki. »Slišal sem jo včeraj popoldne, ko je žvižgala na balkonu.«

»Kaj ne poveš,« se je posmehnil učitelj.

»Ja, ravno sem pisal nalogo,« je rekel Piki, »ko sem zaslišal žvižganje. Mislil sem, da je kanarček. Ozrl

sem se skozi okno, pa sem zagledal mačko.«

»To se ti je sanjalo,« je rekel učitelj. »Našo mačko poznam. Marsikaj zna, žvižga pa zagotovo ne.«

Piki je skomignil z rameni: »Jaz nisem krov, če je včeraj žvižgala.«

»Sedi!« je strogo rekel učitelj. »Dovolj je šale. Če jaz rečem, da mačke ne žvižgajo, potem ne žvižgajo, razumeš?«

»Razumem, da ne žvižgajo,« je rekel Piki in sedel.

»Nadalujimo,« je rekel učitelj. »Marko, povej...«

Tedaj je pozvonilo. Učitelj je prenehal sredi stavka. Potrkal je s svinčnikom po mizi in rekel: »Takoj se vrnem. Med tem ponavljajte.«

Medvedje so se zagledali v zvezke, učitelj pa je odšel v vežo. Previdno, komaj za dlan široko je odprl vrata in pokukal ven.

Zunaj je stal moški iz sosednega stopnišča. »Je očka doma?« je vprašal.

Učitelj je odkimal.

»Pa mama?« «

»Tudi ne,« je rekel učitelj.

»Hja,« je rekel moški in strogo pogledal učitelja. »Mačko pa imate, kaj?«

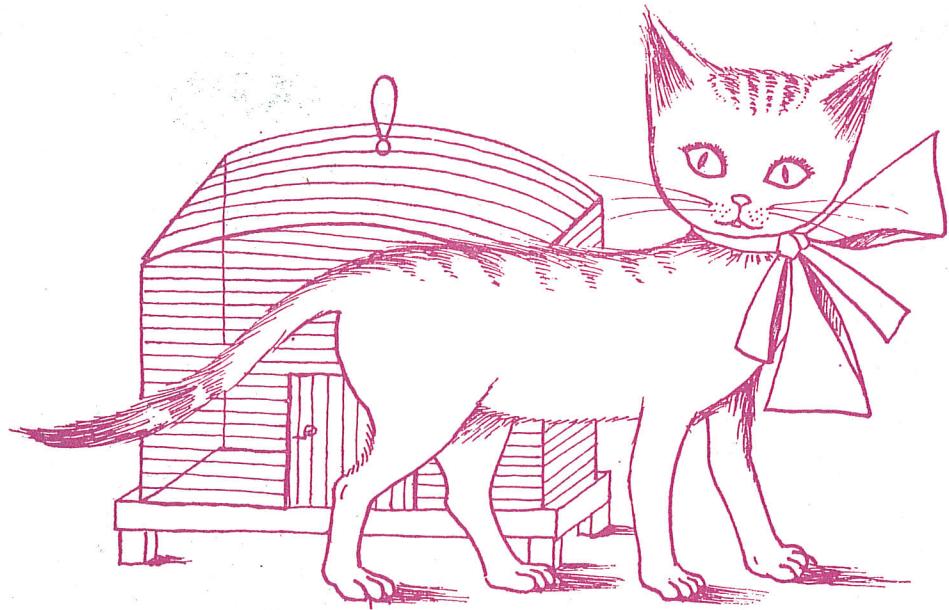
»Ja, imamo,« je rekel učitelj.

»Pa veš, kaj ta mačka dela?« je jezno vprašal moški.

»Ne,« je plaho odkimal učitelj.

»Potem ti bom jaz povedal,« je rekel moški. »Ptičke ubija. Včeraj je požrla našega kanarčka. Povej očku in mami, da je bilo to prvič in zadnjič. Če se še enkrat prikaže, jo bom predelal v klobase. Razumeš?«

Učitelj je prikimal in zaprl vrata. Vrnil se je v razred in rekel: »Zadanes smo končali. Lahko greste. Piki, ti pa malo počakaj.«

Ko so medvedje odšli, je učitelj obstal pred Pikijem. »Kot sem rekel,« je začel, »mačke mijavkajo. Vendar se zgodi, da ta ali ona včasih tudi zažvižga. Ampak naj to ostane med nama.«

Neža Maurer

AJA - AJA

AJA ROŽICA
MED ZELENIM LISTJEM.

AJA MUCIKA
MUCI NA KOŽUŠČKU.

AJA DEKLICA
MAMICI V NAROČJU.
MOJA MAMICA
PESMICO MI POJE.

Ilustr.: Magda Tavčar

Stana Vinšek

Ilustr.: Marjeta Cvetko

PASTIRICA

Ovčke pasem po dolini,
piške po ravnici,
koze pasem po višini,
račke ob vodici.

S svojo čredo poskakujem,
predem nitko belo,
ptičk, metuljkov se radujem,
pojem si veselo.

A lenobe pasti nečem
s svojo vso drobnico,
naj lenoba si poišče
drugo pastirico!

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Marjanca Jemec Božič

Gosenica

Bela, rdeča in rumena,
modra, črna in zelena,
malce siva, malce rjava,
dolga, hrupna, klepetava,
mnogonoga, jej, velika,
se gosenica premika!
Kam caplja ob uri tej?
Razred prvčkov gre v muzej!

PFIFF

Pfiff je oddaleč žalostno zrl, kako so se vrabčki igrali. Čivkali so, skakali, nekateri so že znali malo frleti. Lepo jih je bilo gledati. Še lepše bi bilo se z njimi igrati, je pomisil Pfiff, pa ga niso hoteli. Že nekajkrat se jim je približal in vprašal, če se lahko z njimi igra, pa so se mu le smejali.

»Poglej se, no! Saj še vrabčku nisi podoben. Tistih nekaj peres, ki jih imaš, ti štrlijo, kot če bi ravnokar zagledal strah.« Se je smejal prvi. »Kako boš z nami plesal ringaraja, ko pa šepaš, ti sploh ne moreš igrati takih igric, le v napoto bi bil,« mu je surovo zabrusil drugi.

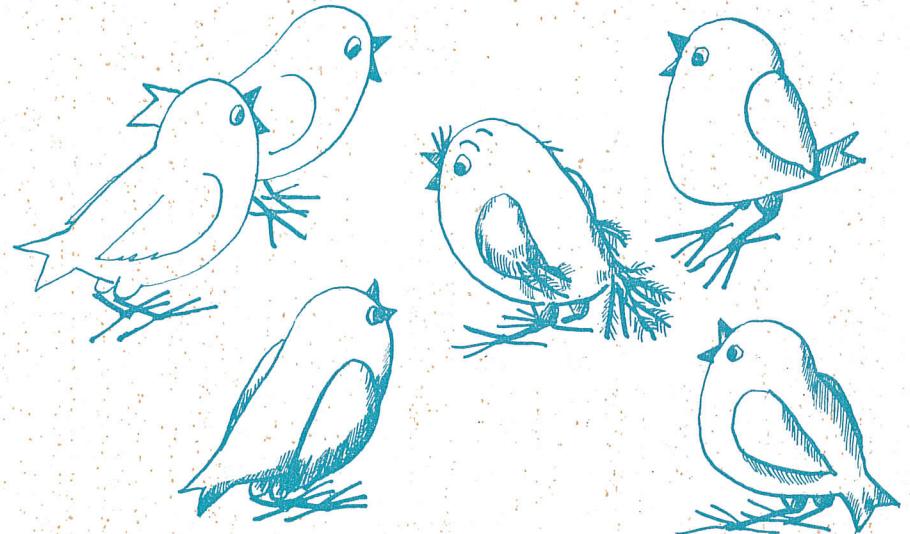
»Saj nisem sam kriv, če mi peresa štrlijo in če imam eno tačko krajšo od druge, prav tak vrabček sem kot vi, pustite me se z vami igrati, lepo prosim, prav priden bom, in če ne bom zmogel, bom pa počakal, da se tiste igrice naveličate in se pričnete igrati kaj drugega. Tako težko mi je, ko sem tako sam. Meni ste vi všeč. Pustite me, da poskusim, kaj?« Poln upanja se je Pfiff zazrl v vrabčke, toda preden je kdo od njih odprl kljun, je Pfiff že vedel pri čem je. Ti nisi tak kot mi, so pravili njihovi pogledi. »Zakaj siliš, če te ne maramo, saj sam vidiš, da so med nami razlike. Že dobro, vrabček si

tudi ti, toda nas ne dosežeš. Zato je bolje, da si poiščeš drugačno družbo.« In so se pobrali.

Pfiff je ostal sam. Težko mu je bilo pri srčecu, oj težko. Mogoče res ni tako lep in priden kot ostali vrabčki, toda on je vendarle tudi vrabček! Kam naj gre? Naj si poišče druge prijatelje? Kje? Kako? Tako žalosten je bil vrabček, da je moral dati duška svoji bolečini, če ne, čutil je to, bi mu počilo srce. In odprl je kljunček mali naš vrabec. Iz grla mu je zadonela pesem, otožna, a tako nežna in lepa, da bi omehčala kamn. Pel je vrabček, pel. Še zavedal se ni, da ga opazuje skupina kanarčkov. Ko je končal, so mu kanarčki pričeli divje ploskati.

»Še, še zapoj,« so mu kričali »čudovito poješ!« Pfiff jih je radovedno gledal. »Še bom zapel, a vi dajte se z menoj malo poigrati,« je zaprosil. Kanarčki so ga čudno pogledali. Njegova prošnja se jim je zdela nekoliko nenavadna, toda vrabček je znal peti in to je bilo zanje glavno. Sklenili so, da ga poskusijo sprejeti v svoji sredo.

In tako je minilo nekaj časa. Vrabčki so bili jezni, ker so pustili Pfiffa od sebe. Le kdo bi si bil mislil, da zna tale Pfiff tako čudovito peti. Če bi bili vedeli, bi ga bili na kak način

že prenašali in kako bi se lahko z njim bahali! Ves vrabčji rod bi zaslovel!

Kanarčki so se res igrali s Pfiffom, saj niso imeli nič proti njemu, lepo je pel, boljše kot oni sami, toda bil je vrabček. Vrabček pa le ni kanarček. Spoznali so, da dolgo tako ne more iti naprej. Tudi Pfiff sam se je sredi njih počutil kot riba izven vode. Ja, že res, prijazni so bili, vladni, toda bili so kanarčki. Nobenega globljega prijateljstva ni bilo možno navezati z njimi, kajti niso razumeli njegovih tajnih potreb, skritih želja. Le kaj storiti? Pfiff se je zamislil: »Moji me nočejo, a ti so mi tujci. Kaj pa če bi šel po svetu iskat take ptičke, kot sem jaz sam? Mogoče so še kje taki, ki so jih drugi pahnili od sebe, ker so grdi, a imajo zlato srce?« Takole je premisljeval Pfiff, ko ga je zmotil eden od tistih vrabčev, ki so se mu bili smejali. »Dragi Pfiff, je rekel, kaj če bi se vrnil k nam, lahko bi nam krajšal čas s petjem, izmislili bi si celo kako igrico

prav nalašč zate. Kaj praviš? «je rekel vrabec misleč, saj tale Pfiff je tako sam, sredi teh kanarčkov, ki so tako grdi, vsi tako rumeni, puah! Pfiff se je spomnil besed, da mu pesma štrlijo, da je ves oskuljen, da se ne more igrati, ker ima eno nožico krajšo od druge, pa je odgovoril vrabčku: »Hvala ti za vabilo, čeprav ne vem, do kakšne mere je bilo iskreno. Jaz vidiš, ne spadam ne med vrabčke in ne med kanarčke, jaz spadam med svobodne ptičke, tiste, ki letajo po svetu, blažijo drugim bolečine in so srečne, čeprav živijo same.« In šel je Pfiff po svetu. Začudeno je gledal vrabček za njim, ni razumel Pfiffa in čudil se je, kako je mogel zvrniti njegovo prošnjo. Kanarčki pa so mu mahali v pozdrav: »Zdrav ostani, prijatelj, tako različni smo, a lepo je bilo s teboj, ohranili te bomo v lepem spominu.« Tudi Pfiff jim je pomahal in šel dalje.

Če včasih slišite nežno vrabčkovo pesem, vedite, da je to Pfiff, ki je našel svojo srečo.

Danilo Gorinšek

Če se dva prepirata

Ta zgodba je na pol smešna, na pol žalostna, vsa, kar je, je pa resnična od prve črke do zadnje. Seveda pa v prvi vrsti dokazuje, kako resničen je ljudski pregovor, ki pravi: »Če se dva prepirata, tretji dobiček ima«.

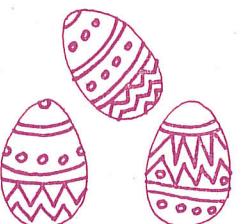
Nekoč je nekje v neki zeleni travi mahoma občepela drobna zelena žaba. Občepela je pa zato, ker je zagledala naenkrat pred seboj čisto blizu — debelo krastačo. Zelena žabica se je hotela ogniti debeli krastači, ker drobnim žabicam ne kaže, da bi z debelimi krastačami češnje zobale. Vendar suhotni zelenki nekako ponos ni dal, da bi kar tako jadrno vzele pot pod krake in jo bojaljivo ucvrila pred debelo in ošabno sorodnico. Tako je torej drobcena zelena žabica občepela v travi in ni vedela, kaj bi. Naprej ji je branila bojaljivost, ki se je vseeno pomalem lotevala, nazaj pa ni hotela iz ponosa, malo pa tudi iz trme.

Ilustr.: Bine Rogelj

Vesele velikonočne praznike
vsem šolarjem, učiteljem,
staršem in sodelavcem

želi GALEB

Črtomir Šinkovec
Ilustr.: Borut Pečar

Šest modrijanov

V neki vasi je živilo šest modrijanov. Vse so vedeli, razumeli in videли, razen morja. Nekega dne se odločijo in odpotujejo, da si ga ogledajo. Bilo je rano jutro in hodijo in hodijo. Naposled pridejo do velikega travnika, na katerem je bila njiva cvetočega lanu.

Modrijani si dodobra ogledajo to širno, modro in v vetru valovito ravan in veselo vzkliknejo:

»Morje, morje!«

Urno se slečejó in zabredejo v lan, da bodo plavali. Plavajo in priplavajo do globokega vodnjaka.

»Moj bog, kako je globok,« reče eden izmed modrijanov.

»Upajmo, da nihče od nas ne bo padel vanj,« reče drugi.

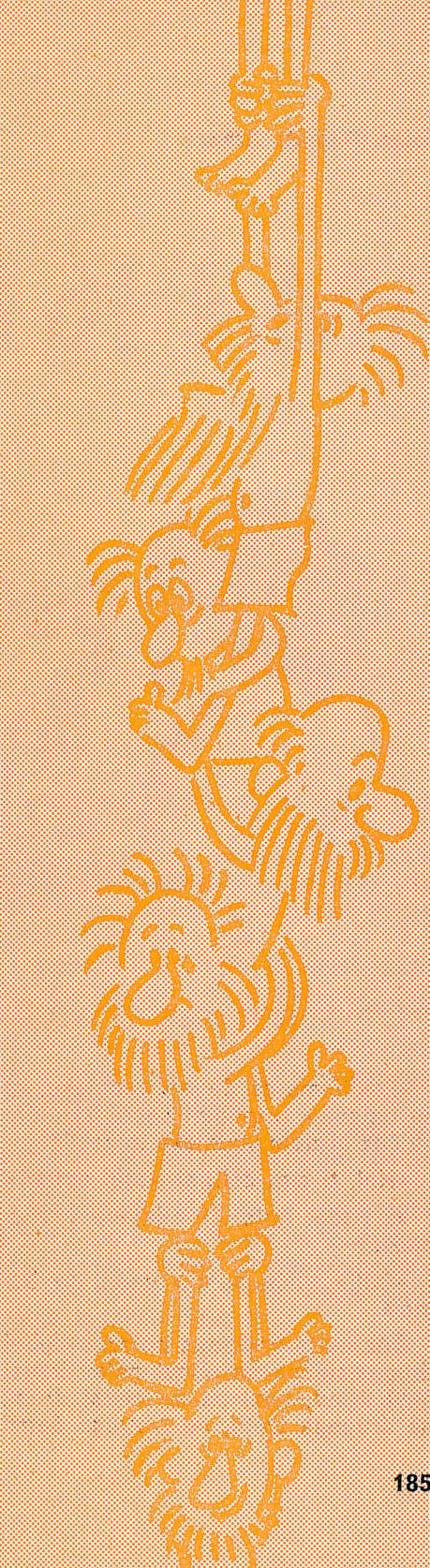
»Mar ni eden od nas že padel,« reče tretji.

»To je treba nemudoma ugotoviti,« reče četrти. »Stojte, preštel nas bom, če smo vsi — eden, dva, tri, štiri, pet...« vse presteje, toda sebe je pozabil prišteti.

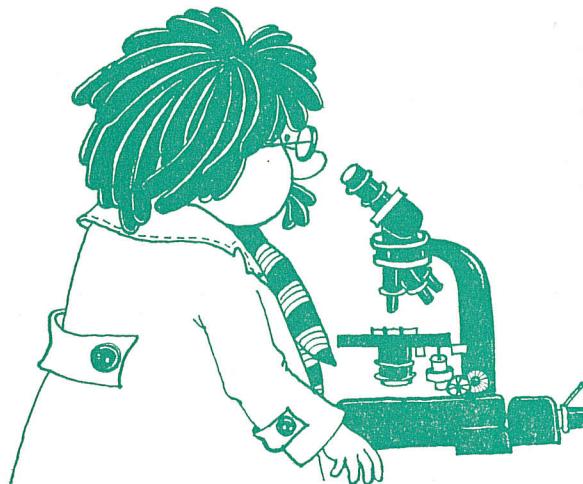
»Pet! Joj, eden manjka,« družno vzkliknejo.

»Trenutek, reče peti,« bom še jaz preštel. Dotikajoč se jih s prstom šteje: »Eden, dva tri, štiri, pet...« Tudi on je pozabil prišteti sebe.

»O, bog!« se prestrašijo. »Eden izmed nas je padel v vodnjak.

M I K R O B I

Gleda nas skoz mikroskop
znanstvenik učeni,
opazuje živi trop
v gruče razdrobljeni.

Žarkov nas obliva snop,
mi pa v kapljici zeleni
hopsa, hopsa, hopsa, hop,
kar po nogi eni!

»Pokličimo ga, če je v vodnjaku, se bo oglasil,« pripomni šesti. Sklonijo se čez obzidje vodnjaka in zakličejo:

»Hej, ti tam doli, si padel noter?«

»... padel noter...« odmeva v vodnjaku.

»Čuj!« kliče šesti,« rešili te bomo.«

Čez ustje vodnjaka položijo debel drog, nanj pa se obesi najmočnejši med njimi, nanj pa se obesi drugi, na drugega tretji, na tretjega četrti

in tako dalje. Zadnji, šesti, se skoraj z nogami dotika vodne gladine. Toda prvi, tisti, ki se oklepa droga, ne more več vzdržati teže, pa vpije:

»Za trenutek počakajte, da si pljunem v roke.« In ko je hotel pljuniti, je spustil drog, tedaj pa vsi cmoknejo v vodnjak. Če v vodnjaku ne bi bilo vode, bi se bili zagotovo pobili. Tako pa so le zmočili in ostali živi.

Vrnili so se v domačo vas in tam na široko pripovedovali, da so videli morje in se celo okopali v njem.

Pravljica o deveti deželi sladkosnednežev

»Mama, povej pravljico!«

»Katero, Petrček? Mogoče tisto o Deveti deželi »sladkosnednežev?«

»Ja, tisto!«

»Nekoč je živila deveta dežela...«

»Kako, saj dežela ne more živeti, vendar!«

»No, nekoč je živel fantek, ki se je klical Petrček. Nikoli ni bil čisto poreden, čisto priden pa tudi ne. Včasih je slišal šele na deseto besedo.«

»O, jaz pa slišim že na prvo, če mi zdaj rečeš, naj grem po bonbone!«

»Potem je Petrček polomil ali pa razdril vse igrače, ki jih je dobil. Imel je dva zaboja samih polomljenih igrač.«

»No, nekoč je Petrček dobil puško, z železom okovano strojnico. Ampak tudi ta je ostala cela le en dan. Vrgel jo je skozi balkon iz tretjega nadstropja in zlomila se je na dva dela.«

»Veš kaj, mama, zdaj pa že nekaj takole govoriti o meni. Jaz sem tudi

priden. Vsak dan nesem smeti v smetnjake.«

»Saj ta Petrček nisi ti. To je pač neki fantek, ki se tako kliče. In, seveda, rekla sem že prej, da je tudi priden. Nekega dne je bil celo ves dan priden. Njegova mama se je čudila: Ali je kaj bolan?«

Ampak možic Rožic je vedel, da je Petrček zdrav in da je zato tako priden, ker ga zvečer pričakuje.

Ta si je nadel na glavo rdečo kapo s tremi roglji, sedel v kravji rog in poletel k Petrčku.

»Zadnjič si pa rekla, da je bila kapapa bela in da je letel v kozjem rogu.«

»Prav, je bila pa bela.«

Možiček Rožiček ga je vzel k sebi v kozji rog in hmalu sta se takoj znašla v Deveti deželi za sladkosnedneže. Pod njima se je vila rdeča, zelena in oranžna črta.

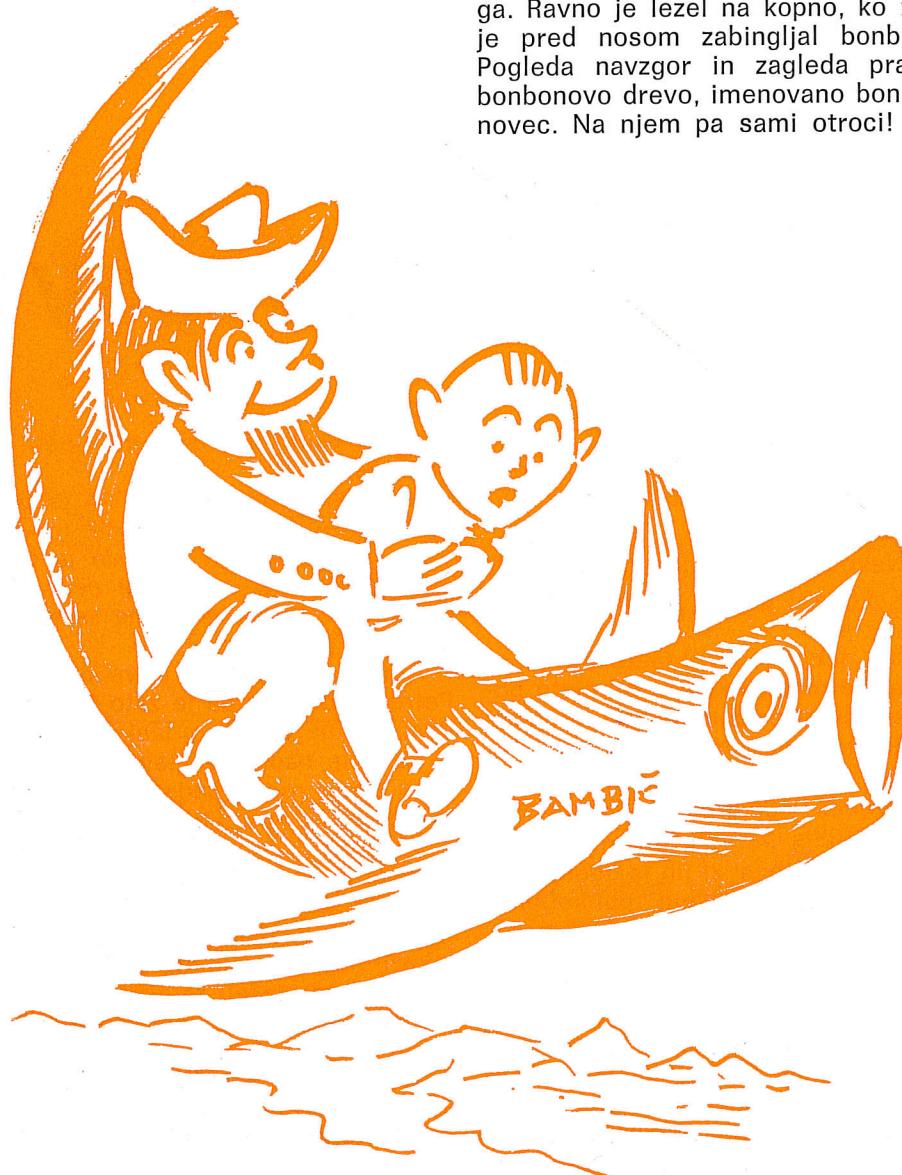
»Kaj je to?« vpraša Petrček.

»To so potoki malinovca, limonade in oranžade,« odgovori možič Rožic.

»Kaj piješ najraje?«

»Oranžado,« reče Petrček s suhi-
mi ustimi.

Možic pritisne na gumb, dežnik
se zapne in oba čofneta v oranžado.

Petrček se je dodobra napije, ker ne
zna najbolje plavati.

»He, to že nisem jaz. Jaz sem se
naučil plavati poleti v koloniji!«

»Seveda ne, Petrček, to je le tisti
fantek, ki se prav tako piše kot ti.«

Petrček je torej pričofotal do brega. Ravno je lezel na kopno, ko mu
je pred nosom zabilgljal bonbon. Pogleda navzgor in zagleda pravo
bonbonovo drevo, imenovano bonbo-
novec. Na njem pa sami otroci! Tu

so Ester, Mojca, Damjan, Iztok, Bo-
štjan, vsi, ki jih Petrček pozna iz
otroškega vrtca. In vsi ližejo, ližejo
bonbone z dolgimi jeziki. Dolgega
jezika pa Petrček ne more imeti
(oče pravi, da je to grdo).

Hrbet pokaže »bonbonovcu«, a
skušnjava je še vedno velika: bi ene-
ga ali ne? Potem še reče: Ne! in mo-
žic ga popelje dalje.

»Zadnjič si pa rekla, da je posku-
sil enega.«

»To je vseeno. Tudi če je poskusil
enega, je takoj nehal.«

Z možicem prideta do mlake, pol-
ne meda. Nad njo brenčijo same ose
in čmrlji. Sredi mlake stoji neki fan-
tek, ki se niti ganiti ne upa. Z njega
se vse cedi in oči ima zlepjene od
medu.

»Nikolaj,« vzklinke Peter, »to si
ti!«

»Reši me, Petrček!« moleduje Ni-
kolaj. Možic Rožic da Petrčku čarob-
no palico, na katero se ujamejo vse
muhe, ose in čmrlji. In Nikolaj je re-
šen. Vesel nadaljuje z njima pot.

Gredo mimo travnika, kjer med
travo cveto same hrenovke in vabijo:

»Pridi, pojed mene, sem najdebelej-
ša! Mene, mene utrži, sem naj-
slajša!«

Tako se hvalijo in tistim, ki se naj-
bolj, je počil trebušček.

»Mama, no, hrenovke pa res ne
rastejo v sladkosnedni deveti deželi,
to so palačinke!«

»Saj res, palačinke. Petrček utrga
štiri najblíže: dve zase, dve za mo-
žica Rožica. Oba sta že lačna. Sto-
pajo dalje po poti, tlakovani s samimi
keksi in napolitankami. Po stezi-
ci, tlakovani s čokoladnimi kockami,
pa poskakuje veselo punčka, vsa rja-
va in umazana kot dimnikar.

»Kdo pa si ti?« jo vpraša Petrček.

»Ali me ne poznaš? Jaz sem Alen-
čica iz otroškega vrtca. Tista, ki se

bom s tabo poročila, ko bom velika.
Če ne bom postala vila...«

»Zakaj pa si tako zapacana?«

»Čokolado sem izlala,« pove po
resnici.

»Ali imate v Deveti deželi tudi kaj
vode?« vpraša Petrček možica Roži-
ca.

»Nimamo, videl si. Pri nas tečejo
samo potoki malinovca, limonade in
oranžade,« odgovori možic in se
nasmehne.

»Potem nas pa Rožiček odpelji kar
domov, da se bomo umili. V naši na-
vadni deželi je vode dovolj.«

»Dobro otroci,« reče možic, »a
vrniti se boste morali po daljši poti,
kjer je na pretek samih najboljših
dоброт, če se ne boste pustili zape-
ljati, boste doma že zjutraj ob sed-
mih ko odprete oči.«

»Kaj misliš, Petrček, kaj so vse
videli ob poti?«

»Hmm, same sladkarije.«

»Točno, stopali so po snegu, ki ni
bil sneg, ampak sladka smetana, šli
mimo blatnega jezera, kjer ni bilo
blata, ampak marelična marmelada,
šli mimo mlake z medom, tekli po
pesku, ki ni bil pesek, ampak kri-
stalčki sladkorja. Nato so hodili po
poti, tlakovani s samimi čokolada-
mi, orehi in mandeljni. A otrok vse
te dobrote niso zapeljale. Nikolaja
zato ne, ker ni skoraj nič videl (imel
je od meda zlepjene oči), Mojco
pa je nameč bolel trebuh (zaradi čo-
kolade).«

O, Petrček pa bi vse to jedel in
grizel in cmokal, ampak ni.

»Zakaj ni, mama? Jaz bi pa izko-
ristil tako priliko!«

»Zato ne, ker je ravno tedaj na-
stajal iz njega fant od fare.«

No, zjutraj, ko se vrne domov, mu
lahko rečemo kar Peter.«

»A meni tudi, mama?« je vprašal
Petrček.

LABIRINT

POMAGAJ MARTINI DO PIRHA.

KAPELJ IN LOSOS

PRIPOVEDUJEJO, KAKO STA NEKOČ KAPELJ IN LOSOS POD NEKIM SLAPOM STAVILA, KDO BO PREJE PREPLAVAL SLAP NAVKREBER.

PREBRISANI KAPELJ SE JE DOMISLIL IN SE JE S TANKIM LASOM PRIVEZAL ZA LOSOSOV REP.

KO JE LOSOS PRIPLAVAL NA VRH SLAPA, SE JE OZRL PO KAPELJNU. RES JE, KAPELJ JE TIČAL ZA LOSOSOVIM REPOM, URNO JE SPLAVAL NAPREJ IN ZAKLICAL:

— HEJ, HOJ, SEM ŽE TU!

IN KAPELJ JE DOBIL STAVO.

2. NARODNA IN ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA - Tu je dovolj prostora za spravo knjig, saj ima sedaj knjižnica kar tri skladišča v treh nadstropjih poslopja. V skladiščih je razvrščenih na železnih policah nad 67.000 knjig. Poleg knjig hranijo tudi ogromno časopisov in revij. Na sliki: knjižne police v enem od treh skladišč.

4. NARODNA IN ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA - Knjižnica ima dva urada, sobo za upravo, prostor za administracijo in obdelavo gradiva in dve čitalnici. Njeni prostori so odprti javnosti vsak delavnik neprekiniteno od 9. do 18. ure (razen sobot). Ima tudi oddelek za zgodovino, ki je nameščen v ul. Petronio 4. Na sliki: upravni prostori.

6. NARODNA IN ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA - V Trubarjevi čitalnici so razstavljeni slovarji, enciklopedije in zbirke vezanih časopisov starejših letnikov. V tej čitalnici prireja knjižnica vsako leto več predavanj in občasno tudi knjižne in likovne razstave. Na sliki: tu hranijo tudi originalni Evangelij Janeza Svetokriškega.

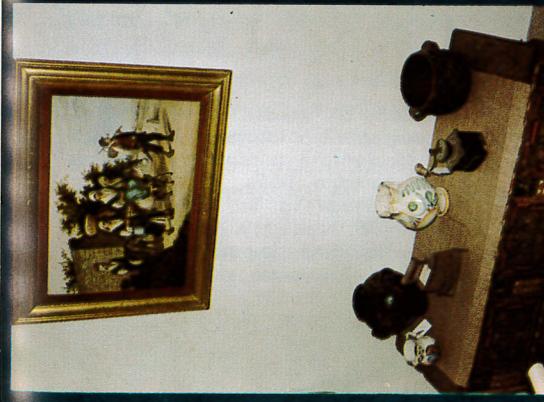
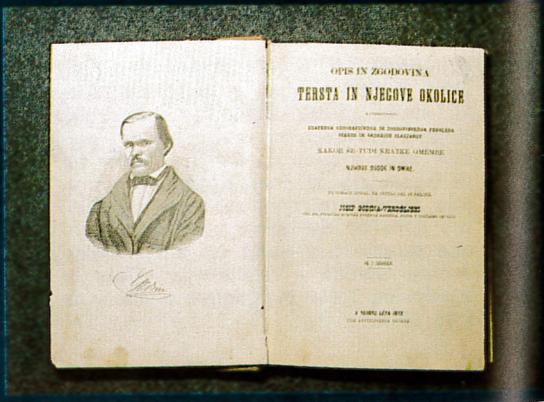
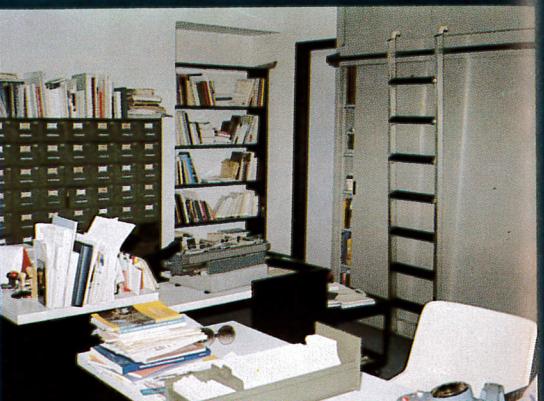
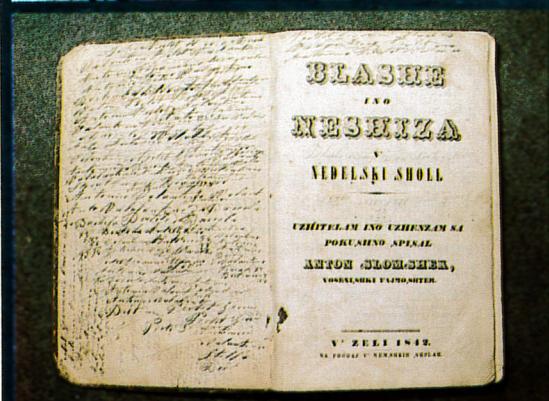
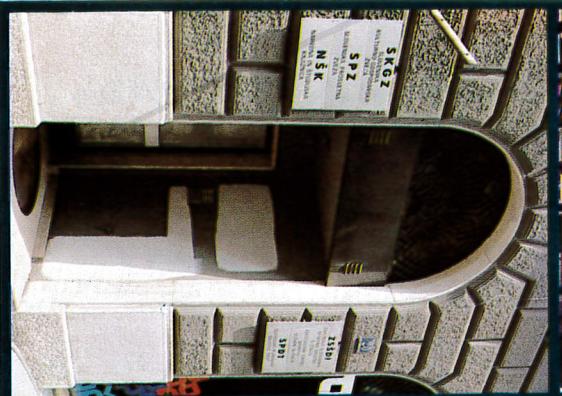
8. NARODNA IN ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA - Knjižnico obiskujejo šolník, dijaki, univerzitetni študentje in drugi. Knjige, časopise in revije berejo bralci v obeh čitalnicah. Čtivo si lahko tudi izposojajo na dom. Knjižnica je prejela že več priznanj za svoje dolgoletno uspešno delovanje v korist slovenske skupnosti v Italiji. Na sliki: Knjiga Josipa Godine - Vrdeškega »Opis in zgodovina Trsta in njegove okolice« iz leta 1872.

1. NARODNA IN ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA - Ta pomembna slovenska kulturna ustanova v Trstu je bila ustanovljena 17. julija 1947. Dolgh trideset let se je razvijalo njen delovanje v tesnih prostorih. Večkrat se je morala seliti; najdlje je delovala v ul. Geppa 9. Šele leta 1977 je dobila primeren in dostenjen sedež v ul. sv. Franšička 20. Na sliki: vhod v prostore knjižnice.

3. NARODNA IN ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA - Njena knjižna zaloge se dnevno veča, ker redno dobiva vsaj po en izvod vsake knjige, revije in časopisa, ki se tiska v SR Sloveniji. Mnogo knjig in drugega tiska pošiljajo založbe iz SR Hrvatske in ostalih jugoslovanskih republik. Več knjig dobi knjižnica v dar od zasebnikov. Marsikatero knjigo knjižnica tudi kupi. Na sliki: originalni izvod Slomškove knjige »Blaže in Nežka« iz leta 1842.

5. NARODNA IN ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA - Strokovno osebje vpiše vse knjige v inventarno knjigo in na posebne kartončke. Ti so razporejeni v kartoteki. S pomočjo kartončkov pride bralec do zaželjene knjige. Največji prostor je namenjen glavnim čitalnicam. Poimenovana je po Primožu Trubarju, začetniku slovenskega knjižnega jezika. Na sliki: pogled na Trubarjevo čitalnico.

7. NARODNA IN ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA - Druga čitalnica je poimenovana po slovenskem književniku Franu Levstiku. Poimenovali so jo po njem zato, ker je bil tajnik takratne čitalnice v Trstu. V Levstikovi čitalnici so na voljo bralcem časopisi, revije, priročniki in kartotečne omare. Na sliki: pogled na Levstikovo čitalnico.

2. ODSEK ZA ZGODOVINO - Odsek ima več sob in dvorano. V sobah hrani zgodovinski in etnografski material. Ta je na vpogled vsakomur, ki ga zanima. Zato so prostori odseka odprtji javnosti. Na sliki: dvorana, v kateri prirejajo občasno razstave, sestanke in prireditve.

4. ODSEK ZA ZGODOVINO - Precej razstavnega prostora so namenili zanimivim predmetom in listinam ohranjenih iz časov narodnoosvobodilne borbe, koncentracijskih taborišč in konfaniacije. Na sliki: dve slovenski zastavi iz vojnih časov (levo so izdelale žene iz Škednja), titovka (partizanska čepica), obleke in značke internirancev in drugo.

6. ODSEK ZA ZGODOVINO - Na odseku hranijo raznovrstne podatke in listine o delovanju naših prosvetnih in športnih društev ter političnih in sindikalnih organizacij. V urejenih mapah so zbrani življjenjepisi uglednih Slovencev, njihovi rokopisi in pisma. Na sliki: okrušeni kamni večkrat oskrunjenega bazoviškega spomenika.

8. ODSEK ZA ZGODOVINO - Marsikaj, kar izpričuje našo preteklost, je še raztreseno po naših omarah in podstreljih. Velika škoda bi bila, če bi bila tako pričevanja izgubljena ali uničena. Najbolj varna in ovrednotena bodo, če jih bomo izročili Odseku za zgodovino. Na sliki: razno staro orodje.

1. ODSEK ZA ZGODOVINO - Sedež Odseka za zgodovino pri Narodni in studijski knjižnici v Trstu je v pritličnih prostorih Kulturnega doma v ul. Petronio 4. Na sliki: vhod v sedež.

3. ODSEK ZA ZGODOVINO - Strokovno osebje skrbno zbira in ureja časopise, kronike, rokopise, knjige, razglednice, pisma, brošure, plakate, listine; skratka vse, kar izpričuje življenje in delovanje Slovencev od davne preteklosti do danes na Tržaškem, Goriškem in v Beneški Sloveniji. Na sliki: velika soba, kjer so na policah arhivirane številne dragocene listine.

5. ODSEK ZA ZGODOVINO - Posebno skrb polaga osebje pri zbiranju materiala, ki zadeva naše šole. Tu hrani celoten arhiv nekdanje Cyril - Metodove šole. Hranijo tudi razne učne knjige, ki so bile v rabi na naših šolah, šolske kronike, spričevala, ciklostilirane šolske časopise in vse, kar je v javnih občilih bilo napisanega o naših šolah. Na sliki: predsoba v prostor, kjer hranijo šolske listine.

7. ODSEK ZA ZGODOVINO - Odsek ima tudi obsežno fototeko. Pojed tega zbira etnografske predmete, kakor na primer narodne noše, staro kmečko orodje, kamnarsko in drugo orodje, gospodinjske predmete, staro pohištvo, skrinje, vezenine, kamnitno posodo in drugo. Na sliki: stara skrinja in slika.

Lojze Abram

MAKS SAMEC oče koloidne kemije

Znameniti slovenski kemik Maks Samec (1881-1964) si je za svoje raziskave na kemiskem področju upravičeno pridobil ime očeta koloidne kemije. Bil je prvi raziskovalec na svetu, ki je odkril različno sestavo škroba v krompirju, pšenici in koruzi, prispeval temeljna znanstvena spoznanja na tem področju in s svojimi odkritji odločilno pripomogel do novih dosežkov, zlasti v industriji škroba.

Samec je svoje znanstveno delo pravzaprav začel na področju meteorologije. Moreno ga je zanimalo proučevanje vremena in raznih vremenskih pojavov. Sam je opravljal razne raziskave s pomočjo poletov z baloni, na katerih se je dvigal v visoke plasti ozračja in opravljal fotometrične meritve. Kasneje je to delo opustil, se ves posvetil kemiji in v domovini osnoval moderno kemisko znanost. Poleg proučevanja raznih vrst škroba se je ukvarjal tudi z raziskavami na področju koksanja slabših vrst premoga. Zato je v inštitutu »Boris Kidrič« v Ljubljani, ki ga je sam ustanovil in vodil, postavil posebno peč, v kateri mu je uspelo v velikih količinah spremenjati rjavi premog v koks, kar se da industrijsko izkoristi, tako da v teh časih hude energetske krize postaja to Samčeve inovatorsko delo spet izredno zanimivo.

Maks Samec je bil profesor organske kemije na univerzi v Ljubljani in so ga zaradi

njegovih doganj na področju koloidne kemije izvolili za rednega člena Slovenske akademije znanosti in umetnosti, postal pa je tudi član raznih tujih raziskovalnih središč in dopisnik akademij in univerz. Dobil je častno diplomo za vodstvo mednarodne higienske razstave v Parizu in bil nosilec kolajne za znanstveno delo univerze v Nancyju. Najbolj pa se je Samec kot kemik proslavil z raziskavami različnih modelov škroba, objavil o tem nad 200 znanstvenih razprav in si tako, kot slovenski raziskovalec, pridobil velik ugled doma in na tujem.

MILAN VIDMAR elektrotehnik in šahist

Milana Vidmarja (1865-1962) verjetno bolj poznate kot znamenitega šahovskega velemojstra in manj kot slovenskega tehnologa in teoretika elektrotehnike. Milan Vidmar velja na področju transformatorske tehnike za enega največjih izvedencev vseh časov. Svoje znanstveno delo je začel kot strojnji inženir, a se je kmalu preusmeril v elektrotehniko, kateri je v življenju posvetil vse svoje sile.

V obdobju med obema vojnoma je Milan Vidmar odkril zakone, ki po njem nosijo

ime, za gospodarsko izdelovanje električnih transformatorjev in mnogi kasnejši znanstveniki in raziskovalci v tej stroki so se doma in širom po svetu izučili prav iz Vidmarjevih knjig in razprav. V petdesetih letih je Vidmar svoje raziskovalno delo razširil na celotno področje prenosa električne energije in osnoval inštitut, na katerem se izključno bavijo s temi vprašanji. Delal je tudi poizkuse z aluminijastimi vodniki visoke napetosti. Čeprav v tem ni popolnoma uspel, je vendarle nakazal pot in doprinesel nove poglede in izkušnje, ki jih pridno in koristno uporabljajo po vsem svetu.

Milan Vidmar se je po prvi svetovni vojni začel močno zanimati za šahovsko igro in je kmalu postal velemoyster. Priporil si je tudi naslov svetovnega šahovskega podprvaka, leta 1939 pa je bil jugoslovanski prvak. Na raznih mednarodnih šahovskih turnirjih v Berlinu, Londonu, Budimpešti, San Sebastianu, Hastingsu in drugod je osvojil nekaj prvih mest in povsod ugledno zastopal slovenski šah. Objavil je več znanstvenih del o elektrotehniki, mnogo pa je tudi njegovih knjig, v katerih razpravlja o šahu.

Po njegovi smrti se na elektroinštitutu »Milan Vidmar« v Ljubljani, ki nosi ime po ustanovitelju, s pridom nadaljujejo prizadevanja za uresničitev Vidmarjevih dognanj in teorij za uveljavljanje najsodobnejše elektrotehnike.

Devan Cesar

Pomanjkanje snega je oviralo tudi naše smučarje

Letošnja zima dolgo časa ni hotela pobediti smučišč, zato je moral marsikdo, ki je nameraval na smučanje, ostati doma. Končno se je v hribih le prikazalo nekaj snega v veliko veselje smučarjev, zlasti naših najmlajših. Kdor je le mogel, je naredi skok na smučišče, tisti pa, ki bolje smučajo, so se udeležili tudi raznih tekmovanj. Dve taki tekmovanji v veleslalomu sta bili tudi v marcu. Prvo je priredil znanstveni licej »France Prešeren« pod gesлом »Šolske igre na snegu«. Tekmovali so učenci in dijaki osnovnih, srednjih in višjih šol iz Trsta in Gorice.

Bilo je v četrtek, 3. marca. Tistega dne so se tekmovalci in spremiševalci s štirimi avtobusi odpeljali v Ravascletto, od tu pa so se z žičnico povzpeli na Zoncolan. Veleslalomsko tekmovanje je bilo na progi pod sedežnico, proga pa je bila primerna za boljše smučarje, medtem ko so imeli tisti, ki slabše smučajo, precej težav. Kljub temu se je vse srečno izteklo in tekmovalci so potem preostali del dneva lahko prosto smučali in se zabavali na prostranih smučiščih Zoncolana. Pred povratkom so se vsi zbrali na nagrajevanju, kjer so najboljši dobili kolajne in diplome, najboljše šole pa pokale. Med osnovnimi šolami je v moški konkurenči pokal odnesla šola »Bevk« na Opčinah, v ženski konkurenči pa šola »Voranc« iz Doline. Med srednjimi šolami je v moški konkurenči zmagala šola »Gregor-

čič« iz Doline, v ženski pa šola »Erjavec« iz Rojana.

Tri dni kasneje je bilo na sporedu še eno tekmovanje v veleslalomu. Tokrat so bile na vrsti »17. zimske športne igre«, ki jih je priredilo, kot je že tradicija, Slovensko planinsko društvo v Trstu. Tudi v tem primeru so najmlajši smučarji tekmovali na Zoncolanu, vendar na drugi, nekoliko težji progi. Samo najmlajši, v kategoriji »baby sprint«, so se pomerili na krajsi, lažji progici.

Daljša proga je bila precej težka in več tekmovalcev je padlo, ali je moralo odstopiti, zato jih je na cilj prismučalo kakih 80 manj. Na cilju pa so vsi dobili topel čaj, da so se tako lahko ogreli in pozabili na smolo, ki so jo imeli na progi. Kljub temu dobrega razpoloženja ni manjkalo in tudi sončno vreme je pripomoglo, da se je vse srečno izteklo.

Popoldne so se vsi tekmovalci zbrali v dvorani nad žičnico, kjer je bilo nagrajevanje. Prvi trije iz vsake kategorije so dobili lične plakete, pokale pa so dobila društva in tisti tekmovalci, ki so dosegli najboljše čase v vseh kategorijah. Med društvom je prvo mesto osvojil Smučarski klub »Devín« pred klubom »Mladina«.

Na vrsti je še letošnje zaključno tekmovanje v nedeljo, 27. marca, za pokal Zveze slovenskih športnih društev v Italiji. Ta veleslalom bo za naše zamejske pridne smučarje tudi zadnji v tej sezoni.

10. NATEČAJ

za spise v slovenskem narečju

»MOJA VAS«

1983

Z namenom, da se pri otrocih okrepi zanimanje za vrednote slovenske ljudske kulture in da se ovrednoti raba narečja, razpisuje Študijski center »Nedža« iz Špetra 10. natečaj za spise v slovenskem narečju »Moja vas«.

Natečaja »Moja vas« se lahko udeležijo vsi otroci iz vseh treh pokrajin, kjer živijo Slovenci v Italiji, in otroci izseljencev, ki živijo v drugih krajih Italije in v tujini.

Vsebina spisa je prosta. Teme, ki jih navajamo, naj služijo le kot opora za izbiro: vas, družina, delo, živali, igre, vaški in drugi prazniki, izštevalnice, pravljice in zgodbe iz ljudskega slovstva.

Priporočamo, da avtorji svoje spise tudi ilustrirajo, lahko tudi s posebno risbo ali sliko.

Najmlajši se lahko udeležijo natečaja tudi s samo risbo in kratkim napisom v narečju.

Priporočamo, naj bodo spisi čim bolj spontani in zapisani v govoru domačega kraja; predvsem naj si otroci ne delajo skrbi zaradi zapisa narečja, ki je lahko le približen.

Spise bo ocenjevala žirija, ki jo bo sestavljal pet strokovnjakov s področja šolstva in kulture.

Upoštevajoč starost udeležencev bo žirija za nagrajevanje izbrala spise, ki najbolj ustrezano namenom natečaja, kriteriju spontanosti in izvirnosti, ter določila nagrade.

Vsi udeleženci bodo dobili diplomo o sodelovanju in spominsko darilo.

Spisi, ki morajo biti opremljeni z imenom, točnim naslovom in starostjo avtorja, morajo prispeti do 15. maja na naslov: »Moja vas« — 33049 San Pietro al Natisone (Udine).

Spise in risbe bo hranił Študijski center »Nedža«, ki bo tudi skrbel za objavo v čim večjem številu.

Nagrajevanje bo v nedeljo, 26. junija 1983, v Špetru. Pred tem bo prireditelj pripravil praznična srečanja v raznih krajih na slovenskem jezikovnem področju.

Vera Poljsak

Ilustr.: Magda Tavčar

Cvetlični lonček

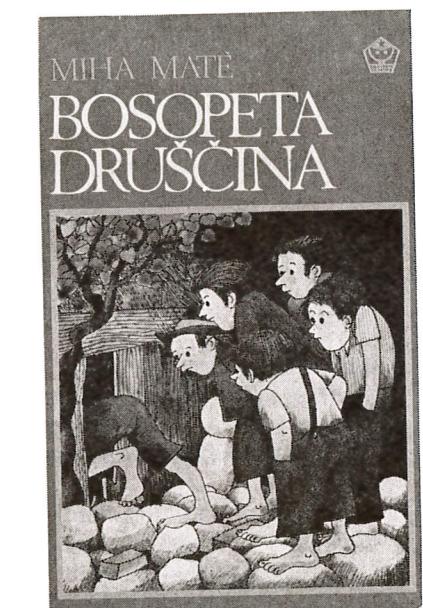
Marij Čuk

Najnovejše slovenske novosti

Vse več je tudi v Sloveniji pisateljev in pesnikov, ki posvečajo pozornost predvsem otrokom. Zato je tudi toliko ilustratorjev, ki takata dela lepo in razumljivo opremijo, da ne bi bilo težav pri razumevanju napisanega. In tesno sodelovanje med risarjem in pisateljem obrodi lepo knjigo. Takih imamo Slovenci veliko, lepo število smo jih predstavili v teh letih tudi na straneh Galeba. Svojo pozornost pa smo vedno izraziteje posvečali našim avtorjem, čeprav je v svetu veliko mojstrov, ki je svoj talent namenilo prav mladini in otrokom. Zato dajmo tudi tokrat opozoriti na dve slovenski novosti.

V prvi vrsti gre za dobro znano in priljubljeno »Kurirčkovo torbico«, ki je med slovenskimi otroki že zelo udomačena. Tudi tokrat so v torbici štiri različne knjižice, vse zelo razposajene in privlačne. Ena govori, o tem, kako se je **HOMO S.** udomačil, druga o ranjenem partizanu, tretja prinaša pesmice, četrta pa se spoprijema z veliko repom, ki je ni bilo mogoče na noben način izruti iz zemlje. Zgodbice so seveda primerne za najmlajše bralce, saj je malo črk, v zameno pa toliko več risbic.

čkov iz Brezovega gaja. Fantje so razboriti, včasih škodoželjni, velikokrat drzni, zmeraj pripravljeni hitro ukrepati. Skratka, druži jih veliko medsebojno prijateljstvo pod gesлом »vsi za enega, eden za vse«.

Bosopeta druština nas spominja na marsikaj. Na pobaline, na take fantiče in deklice, ki napalijo vseh sort vragolij in še na marsikaj. Take društine sedaj že skoraj izumirajo ali so čisto drugačne od nekdanjih, ki so nastajale predvsem na vasi. No, v ta svet nas bo popeljala prav **BOSOPETA DRUŠČINA** mladinskega pisatelja **Mihe Matete**. V knjigi, ki je zelo poceni in jo je mogoče dobiti v Tržaški knjigarni, je kar petindvajset krajših zgodbic o počitnicah de-

PREŠERNOVA PROSLAVA

8. februar, Prešernov dan — dan slovenske kulture, praznujemo Slovenci prav povsod. V kulturnih društvinh in domovih ter v šolah se v teh dneh vrstijo Prešernove proslave.

Tudi učenci osnovne šole »Pinko Tomažič« smo se poklonili velikemu pesniku z recitacijami in petjem. Najmlajši so podali pesem »Učenci pesniku Prešernu«, učenci drugega razreda so opisali pesnikov rojstni kraj, učenci tretjega razreda pa so podali Prešernov življenjepis in Lakovičev pesem »Prešernu«. Učenci četrtega in petega razreda pa smo za našo proslavo sami izbrali pesmi, ki so nam najbolj všeč: »Od železne ceste«, »Dohtar« in »Hčere svet«. Vse točke sta povezovala napovedovalca Adrijana in Danijel, ki sta po končanih recitacijah napovedala, da se naša proslava zaključuje s pesmijo »Zdravljica«.

Prišel je trenutek, ki smo ga vsi pričakovali. Osrednja točka naše proslave je bil nastop gostov, ki so prišli k nam iz Argentine, in so po rodru Trebenci.

Med obema vojnoma se je moralno mnogo naših rojakov izseliti. Iz Trebč je tako leta 1938 odpotovala Marija Možina-Čuk in se naselila v daljni Argentini. Vnuki gospe Marije so prav na dan 8. februarja prišli med nas. Ti so Miguel, Gabriela in Selva Sugo, ki skupaj s Claudiem Sachezom stavlajo kvartet Sugo.

Gostje so posedli in pripravili instrumente. Za njimi sta na tabli izstopala slovenski narodni motiv in velik napis: »Dobrodošli gostje iz Argentine«. Končno so uglasili instrumente in začeli igrati. Najprej so izvajali »Minuet« in »Allegro con brio« J. Haydna. Vsi smo jim ploskali. Zaigrali so še L. Giannea »Danza argentina« in »Creola«. Tudi tokrat smo jim ploskali. Ko so začeli igrati »Trebensko himno«, smo vsi vstali in peli, čeprav nekateri niso še znali napeva in so le odpirali usta.

Na koncu smo jim vsi čestitali in jim želeli mnogo uspehov na njihovi umetniški poti. Naša učiteljica jih je povabila na zakusko, nakar so se v prijetnem vzdušju od nas poslovili.

Učenci
4. in 5. r. OŠ »P. Tomažič«
TREBČE

V ŠVICI SMO PREGANJALI ZIMO

V Locarnu v Švici, kjer sedaj živi moja družina, se je pustno vzdušje začelo že zadnji dan januarja, ko smo preganjali zimo, kot je tam že stari običaj.

Popoldne smo se zbrali pred cerkvijo. Bilo nas je kakih dvesto otrok. Vsakdo si je poskrbel kako staro črepino ali kovinsko škatlo, ki pa je morala biti pobarvana z belo barvo. Ta naj bi predstavljala zimo. Na vrvicah smo potem vlačili bele posode po vsem mestu in se potem ustavili na glavnem trgu, kjer so nas čakali televizijski snemalci. To je bilo veselja in smeha. Vse mesto se je za nekaj minut ustavilo in nas gledalo.

Čeprav sem se prvič udeležil tega običaja, sem se zelo zabaval. Dva otroka sta po mestu celo valila prazen naftni sodček. Ropotanje je bilo slišati kar tri kilometredalec.

Na pustni terek so na trgu delili rižoto s klobaso, potem pa je bilo pustno rajanje za otroke. V ta namen je občina najela velik šotor na glavnem trgu.

David Simoneta
4. r. OŠ
LOCARNO - ŠVICA

GALEB

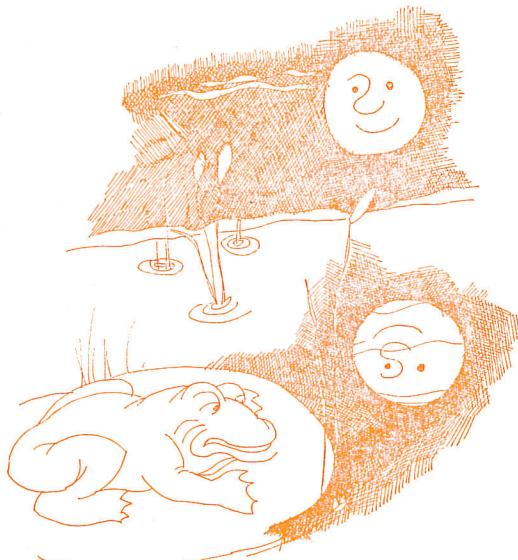
Jadrnica bela
je po morju hitela.
Bel galeb nad njo leti,
se življenja veseli.

Tatjana Dolhar
2. r. OŠ »Bazovski junaki«
ROJAN

NESREČA

Na smučanju na Zoncolanu sem se zelo zabavala. Peljala sem se z žičnico in se potem spustila po proggi. Tedaj je mimo zelo naglo prismučal moški, da je zadel v deklico, ki si je zvila nogo, moški pa je ostal nepoškodovan. Tedaj je pristopil očetov prijatelj in deklico odpeljal. Šla sem za njima. Prismučali so do vlečnice in se potem z vlečnico odpeljali v hotel. Tam so deklico pregledali in ugotovili, da ji nič ni. Morala je le ostati v postelji pol ure. Deklica je potem zaspala. Ker nisem imela tam

ŽABON IN LUNA

Ko ribnik ponoči
do dna počrní,
vsa zlata se žoga
iz njega blešči...
Žabon na to žogo
vreščé zareglja:
»Poberi se, žoga,
urnó kar se dál!«
In resda spet ribnik
takož počrni,
nič več zlata žoga
se v njem ne blešči...
»Sem vendar prepódlil
te s svojim kvak-kvak!«
žabon dé, ne ve pa,
le kak je bedak:
saj v ribniku žoga
ni žoga bila,
le — luna, ki sveti
ponoči z neba!
In ko zaregljal je
žabon svoj kvak-kvak,
pač luno v tem hipu
zakril je — oblak...

kaj početi, sem se vrnila na smučanje. Kasneje sem se vrnila v hotel in deklici je bilo že dobro. Bila sem vesela, da se je vse srečno izteklo.

Tamara Lipovec
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

ZIMOVANJE V RAVASCLETTU

Sredi januarja smo zimovali v Ravasclettu. Tam so bili tudi sošolci od Sv. Ivana, z Opčin in iz Barkovlj. Takož po prihodu v Ravascletto smo si poskrbeli karto za žičnice, nekateri pa so si šli izposoditi smuči, palice in smučarske čevlje. Sama ne

znam smučati, zato sem bila med začetniki. Naš učitelj Ennio je bil zelo potprežljiv in nam je vsem pomagal.

V hotelu sem se počutila kot doma in sem se zelo zabavala. Hrana je bila dobra. V sobi sem spala s Tamaro Lipovec. Na smučiščih ni bilo dosti snega, a smo se le smučali. Tudi na snegu sem se zelo zabavala in precej kričala, da me je potem boljelo grlo. Peljala sem se tudi s sedežnico in vlečnico. Na sedežnici sem se zelo bala, ker je bilo takrat prvič. Kones tedna je bila tudi tekma. Imela sem številko sedem. Na cilj sem prismučala osemnajsta med začetniki. Sledilo je tudi nagrajevanje.

Teh dni na Zoncolanu ne bom zlahka pozabila, ker je bilo zelo lepo.

Ingrid Sancin
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Zbrali smo se na trgu pred sodno palačo, od koder smo sredi januarja odpotovali na zimovanje v Ravascletto. Prva naša skrb ob prihodu je bila, da si oskrbimo karto za vlečnice, nakar smo šli v hotel. Tam smo se vselili v sobe. Spala sem z Ireno. Spravili smo kovčke v omare in odhiteli na kosilo, popoldne pa z žičnico na Zoncolan, kjer nas je čakal smučarski učitelj. Najprej nas je naučil skakati, potem dvigati noge s smučko in na koncu smo se smučali.

Vrnili smo se v hotel, se malo odpočili in šli k večerji. Potem smo šli spat. Naslednji dan smo vstali ob 7.30, se umili, oblekli in šli k zajtrku. Takož smo bili spet na snegu in se učili vožnjo v plugu. Tisti, ki so že znali, so šli na vlečnico. Tudi jaz sem šla, a sem prvikrat padla. Po smučanju smo na kosilo ostali na Zoncolanu. Sele popoldne smo se vrnili v hotel. Zadnji dan smo imeli tekmovanje, potem pa nagrajevanje v koči Sergia D'Infantija. Kmalu zatem smo odpotovali z avtobusom. Ko sem spet videla svoje starše, sem bila zelo zadovoljna.

Pavla Gerdol
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Odpotovali smo na zimovanje v Ravascletto. Okrog poldneva smo bili že tam in smo si najprej zagotovili smučke in karto za vlečnice. Učenci iz naše šole smo se nastanili v hotelu, ker v koči Stella Alpina ni bilo več prostora.

Prvi dan smo se učili pluženja. Naslednji dan smo se že vozili z vlečnico. Vsak večer so nas bolele vse kosti. Potem nas je učitelj učil delati ovinke in počepe. Konec tedna pa je bilo tekmovanje. Dobila sem številko 11. Bila sem šesta in dobila 21 točk.

V Trst sem se vrnila utrujena, a vesela, da sem se naučila smučati.

Tea Bontempo
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Odpotovali smo na zimovanje v Ravascletto, kjer smo se nastanili v hotelu Fantinel. Tam smo bili vsi iz naše šole. Odložili smo prtljago in odšli po karte za žičnice. Nekateri so si izposodili smučarsko opremo.

Od ponedeljka do petka je bil dnevni red vsak dan enak. V soboto pa smo tekmo-

vali v minislalomu in bila sem tretja. Dobila sem diplomo in značko italijanske smučarske šole.

V petek smo šli v dom »Stella alpina« in zapeli mnogo pesmi. Vse so učitelji posneli in poslali na radio.

Teden je naglo minil. Zdelo se mi je, da je kar prehitro poteklo, a čas je bil, da se vrnemo v šolo.

Tamara Lipovec
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

MOŠKI

Pri mizi sedim
in se smejam,
ker moški vince pijejo
in norce brijejo.

Tatjana Dolhar
2. r. OŠ »Bazoviški junaki«
ROJAN

PUST

Na pustni torek sem s starši, stricem, tetto in sestrično šla na Opčine. Šli smo na ples in morali smo plačati tisoč lir za vstopnino. Tam smo sedli za mizo. Sestrična je takoj šla na plesišče in začela plezati. V dvorani je bil oder in tam sta dva velika fanta igrala harmoniko. Moj brat je bil oblečen v hudiča in je ves čas plesal s sestrično. Oba sta se zelo zabavala.

Marko Padoan
3. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

Za pust smo šli v Gorjansko po bencin. Oče je peljal mene in sestro. Tam smo se ustavili in jedli repo in klobase. S sestrova se tudi igrali in potem šli v trgovino po oranžado. Nazaj grede so nas ustavile pustne šeme. Pustna šema je najprej dala očetu piti vino, druga je potem zahtevala, da plača globo, tretja pa je naredila izvid krvi, da ugotovi pijanost šoferja. Veselo smo se vrnili domov.

Barbara Markovič
3. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

Za pust smo v šolo prišli našemljeni. Najprej smo poslušali plošče, potem smo dve uri gledali diapositive, po odmoru pa smo plesali in se zabavali.

Popoldne sem šla na pustno rajanje na stadion »Prvi maj«. Bilo je zelo veselo. Domov smo se vrnili peš. V šoli mi je bilo najbolj všeč, ker sem bila skupaj s sošolcami in sošolci.

Cinzia Ravasi
3. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

Meta Rainer

Polž gre na ples

Polž dobil je včeraj glas,
da naj pride v polžjo vas.
Veselica bo in ples
pa šaljive točke vmes.
Zgodaj zjutraj drugi dan
sede v brzi aeroplani,
ki odnese ga do brez
pa čez plot na drugo stran.
Spodaj vidi Polžjo vas
in trobente sliši glas!
Če ne bo kaj smole vmes,
pride točno tja na ples.

in posebne zadruge, kjer pridelujejo razno zelenjavno in sadje. Dosti nam je potem pogledal o kitajski kuhinji, ki je skoraj najboljša na svetu. Najbolj razširjena jed na Kitajskem je riž, imajo pa tudi lastovičja gnezda. Na severu Kitajske se vije kitajski zid, dolg 6000 kilometrov in star 2100 let. Največja reka na Kitajskem je Jangcekjang, ki izvira v Tibetu. Najbolj čudna pa je kitajska pisava, ki je stara približno 3000 let. Po ogledu diapositivov, nam je gospod Abram še pokazal, kako Kitajci jedo s paličicami.

Mislim, da bi zelo rada šla na potovanje na Kitajsko.

Ingrid Sancin
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Urednik revije Galeb gospod Lojze Abram nam je pokazal diapositive o Kitajski. Kazal nam je slike o današnji deželi Kitajski in pripovedoval o njeni zgodovini ter o potovanju Marka Pola, ki je s to deželo seznanil Europejce. Kitajska je dežela, ki ima mnogo zgodovinskih zanimivosti. Kitajci so zelo delovni ljudje. Tam si otroci v šolah menjajo oči in tako delajo posebno očesno te-

Ilustr.: Leon Koporc

lovadbo. Na severu Kitajske je kitajski zid, dolg 6000 kilometrov. V glavnem mestu Pekingu je tudi prepovedano mesto. Kitajci ne jedo z vilicami in žlico, ampak z dvema paličicama. Po mojem so Kitajci zelo dobri delavci.

Tamara Lipovec
4. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Gospod Abram, ki je bil dva tedna na Kitajskem, nam je v šoli pokazal diapositive. Najprej smo videli zemljevid te velike dežele, ki je velika kot 32 Italij ali 36 Jugoslavij, kot nam je povedal. Na slikah sem videl razkošne palače, nekatere stare več stoletij. Povsod so zmaji, ker zmaji pomenujo za Kitajce srečo. Kitajci se zelo razlikujejo od nas. Že po koži smo različni in tudi način življenja se razlikuje.

Kitajci pišejo z znaki, jedo s paličicami, kar je za nas zelo čudno, in vozijo se s kolesi. Na slikah nisem videl nobenega avtomobila in na parkiriščih je bilo veliko število samih koles.

Mirko Brus
3. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

V prvem razredu smo gledali diapositive s Kitajsko, ki jih je posnel gospod Lojze Abram. Bil je na Kitajskem in videl mnogo zanimivih stvari. Ogledal si je prekrasne palače, vse pokrite z emajliranimi strešniki in tudi strehe so bile vse pobarvane. Kitajci so prvi znašli porcelan. V njihovih mestih ni avtomobilov, ampak sama kolesa, ki pri njih stanejo več kot mesečna plača. Na ulicah je dosti ljudi. Kar mrgolijo. Na nekem trgu so delavci med odmorom telovadili. Videl sem tudi sliko največje reke Jangcekjang, po kateri so plule ladice, s katerimi Kitajci prevažajo blago in na katerih tudi spijo. Gospod Abram nam je pokazal, kaj Kitajci jedo in tudi kako jedo: s paličicami. Na koncu nam je na tablo narisal nekaj kitajskih znakov in nam obrazožil, kako Kitajci pišejo.

Viktor Tomsich
3. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Gledali smo diapositive s Kitajsko. Kazal nam jih je gospod Lojze Abram. Videli smo mnogo lepih, zanimivih in dragocenih stvari. Kitajci so zelo pridni telovadci. V šolah in v vrtcih otroci vsak dan delajo očesno telovadbo. Njihova pisava, ki ni sestavljena iz črk kot naša, je stara približno 3000 let. Oni so prvi iznašli porcelan in s porcelanom so okrašene njihove palače. Kipi, njihovi bogovi in celo mrtvaški oklep so iz napol dragocenega kamna, ki mu pravijo nefrit.

Kitajska je zelo velika dežela. Kitajcev je dosti. Tudi njihova največja reka je zelo dolga in široka.

Ana Blaževič
3. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Prišel je gospod Abram, ki nam je pokazal diapositive o Kitajski. Najprej nam je na zemljevidu pokazal tista tri mesta, ki jih je obiskal, potem pa slike raznih palač, tudi tisto, v kateri je živel Kublaj kan, ki smo jo videli v filmu Marko Polo. Videla sem tudi kitajski zid, po katerem je hodil Marko Polo. Gospod Abram nam je povedal, da se je res zgodilo, kar smo videli na televiziji.

Lara Musino
3. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Gospod Lojze Abram nam je pokazal diapositive s Kitajsko. Pokazal nam je razne palače, Prepovedano mesto, palačo s tremi strehami in lepe vrtove. Povsod imajo zmaja, ki je znak sreče. Videla sem tudi veliko reko Jangcekjang, dolgi kitajski zid in muze-

je. V nekem muzeju je bil mrtvaški oklep iz ploščic nefrita. Iz nefrita, in sicer iz enega samega kosa tega prozornega kamna, je izdelan Budha, njihov bog. Videla sem šolarke, ki so v šoli delali očesno telovadbo. Vse ceste so polne ljudi, ki hodijo in telovadijo na trgih. Zvedela sem še marsikaj zanimivega o Kitajcih.

Barbara Baša
3. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

Na šolo je prišel gospod Lojze Abram in nam pokazal diapositive s svojega potovanja na Kitajsko. Najprej nam je pokazal, kako je Kitajska velika. Rekel nam je, da bi lahko na Kitajsko položili 32 Italij ali pa 36 Jugoslavij. Kitajci so čudovit narod. Že pred 3000 leti so znali pisati s posebnimi znaki, ki jih še vedno uporabljajo. Prvi so iznasiši tisk, rakete in porcelan. Zgradili so kitajski zid, ki teče po njihovi severni meji. Čez reko Jangcekjang so v Nankingu zgradili tri kilometre dolg dvonadstropni most s cesto in železniško progo. Po mestu se Kitajci vozijo s kolesi in ceste so polne ljudi. Kitajcev je dosti in še pred nedavnim so mnogi umirali od lakote.

Marko Germani
3. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

ZIMA NA GORIŠKEM

Goriške kraje
je sneg pobelil.
Tedaj je v gozdu ptiček zapel:
čiv, čiv, čiv,
gotovo je mraz tega kriv.
Mraz pa se smehlja,
da ptičji glas nič ne velja.

Lucija Ferfolja
5. r. OŠ »P. Voranc«
DOBERDOB

V MOJEM RAZREDU

V mojem razredu je pet deklic in dvanajst dečkov. Najmanjši sošolec se imenuje Jordan, največji pa je Andrej Lakovič. Oba sta nagajiva. Andrej sedi v zadnjem klopi blizu mene, ker bi sicer pred nami vsemi s svojo postavo zakrival šolsko tablo.

Najmanjša od deklic je Ingrid, ki sedi zraven Roberta. Oba vedno klepetata, da ju mora učiteljica venomer opominjati. Največja sem jaz, ki nerada klepetam, zelo rada pa tožim.

Naš razred je najbolj nagajiv. Če nas kdaj učiteljica pusti same, ne moremo molčati in vprijemo, da nas slišijo po vsej šoli. Kadar se učiteljica vrača v razred, nas kažnjuje in potem se jezimo in krivimo eden

Upam, da niste pozabili na Galebove naslovnice. Ali veste, da že čez nekaj dni zapade rok za oddajo osnutkov? Kaj še čakate? Če doslej niste še pomislili na to, pohitite, da bo izbira bogatejša in pestrejša. Hitro narišite kak osnutek in ga pošljite na uredništvo Galeba. Tako si boste pridobili možnost, da bo prav vaš izdelek izbran in dobili boste lep knjižni dar. Naglo torej na delo za nove naslovnice Galeba. Če ste pozabili, kaj je treba narediti, si še enkrat preberite natečaj, ki je bil objavljen v 5. številki Galeba.

Kot sem vam v prejšnji številki povedal, bo letosno Galebovo nagradno žrebanje 28. marca in sicer na šoli v Gropadi. Nagrade so že pripravljene. Vse so lepe in bogate in tudi mnogo jih je.

Pa vi zamudniki, kaj še čakate? Ste vsi odposlali dopisnico? Če je morda med vami še kdo, ki tega ni storil, naj se naglo povzda in steče na pošto. Po 28. marcu bo že prepozno.

V prejšnji številki sem objavil natečaj, ki ga je razpisalo Društvo Slovencev miljske občine. V tej številki objavljam nov natečaj, ki ga že deseto leto razpisuje Štu-

drugega. Kadar pride ravnateljica, še bolj razgrajamo in tedaj nas učiteljica še strožje kaznuje.

Kričimo tudi tedaj, ko se postavljamo v vrsto pred začetkom odmora. Učiteljica nas zato spet pošlje v klopi, kjer se spet pričojujemo. Šele kadar se umirimo, nam dovoli, da gremo iz razreda.

dijski center »Nediža« v Špetru v Beneški Sloveniji. Tokrat ta natečaj, pod naslovom »Moja vas«, ni namenjen samo otrokom v Beneški Sloveniji, ampak vsem slovenskim otrokom v vseh treh pokrajinah v Italiji, v katerih živijo Slovenci. Mislim, da bo tudi za vas ta natečaj za spise v slovenskem narečju privlačen in zanimiv, zato vas vabim, da se ga udeležite. Prepričan sem, da je mnogo med vami, ki jim lepo teče pričevanje v narečju. Kar znate pričevati, kar ste slišali, ali kar so vam drugi povedali, napišite v narečju in sodelujte. Najboljši spisi bodo objavljeni v redni letni reviji »Vartac«, o kateri sem pisal v prvi letosni številki Galeba, nekaj najlepših spisov pa bo objavil tudi Galeb v prihodnjem letniku.

Še nekaj besed o dopisih. Tokrat sem jih dobil res dosti. Prepisal sem jih, sproti tudi nekoliko popravil in jih objavil. Mnogi pa so taki, ki opisujejo eno in isto temo, zato postane tako dopisovanje preveč enolično. Ali ne bi bilo bolje, da bi vsakdo napisal o kaki drugi temi, učiteljstvo pa naj bi izbralo najboljše spise, mogoče tudi tri ali štiri o isti temi in jih potem poslalo v objavo. V nasprotnem primeru bom moral v prihodnje izbirati sam in izločati tiste dopise, ki bodo manj zanimivi in privlačni.

Na koncu še voščilo.

Vsem vam, dragi šolarji, vašim staršem, in učiteljem pa tudi vsem zvestim sodelavcem želim prav prijetne velikonočne praznike, pisane pirhe, sladke »pince« in mnogo zabave v teh prvih pomladnih dneh.

UREDNIK

Vsak dan kdo pozabi napisati domačo nalogu, zato moramo domov nesti opozorilo v podpis. Tudi takrat se jezimo in tožimo. Mnogokrat nas učiteljica prosi, naj bomo mirni, a je ne poslušamo.

Lucija Ferfolja
5. r. OŠ »P. Voranc«
DOBERDOB

BRO — CA — ČEŠ — GO — KI — KOM
— LI — LIŠČ — LO — LO — NEC — NJA
— PO — POT — RE — SRE — TA — VRA
— ZI

Zgornje zlage združi v 8 besed, ki jih zahtevajo spodnji opisi in besede vpiši vodoravno v lik.

1. spomladanski drevesni sedež (rdeča glavica s peško), 2. ostri del orodja za rezanje, 3. vkuhano sadje, 4. mlaadinska povest slovenskega pisatelja Toneta Seliškarja (naslov ima po pticah pevkah), 5. nagota, razgaljenost, 6. konj črne barve, 7. poleg zlate najpomembnejša žlahtna kovina, 8. vodoravna deska na steni.

Sedaj po vrsti prebeni črke na poljih s krogci in prebral boš slovenski pregor.

IZPOLNJEVANCA

1	☐	☐	☐	☐
2	☐	☐	☐	☐
3	☐	☐	☐	☐
4	☐	☐	☐	☐
5	☐	☐	☐	☐
6	☐	☐	☐	☐
7	☐	☐	☐	☐
8	☐	☐	☐	☐

POVEZANI MAGIČNI KVADRATI

I.

1	2	3
2		
3	1	2

II.

1	2	3
2		
3	1	2

1	2	3
2		
3		

III.

1	2	3
2		
3		

IV.

1	2	3
2		
3		

Vodoravno in navpično:

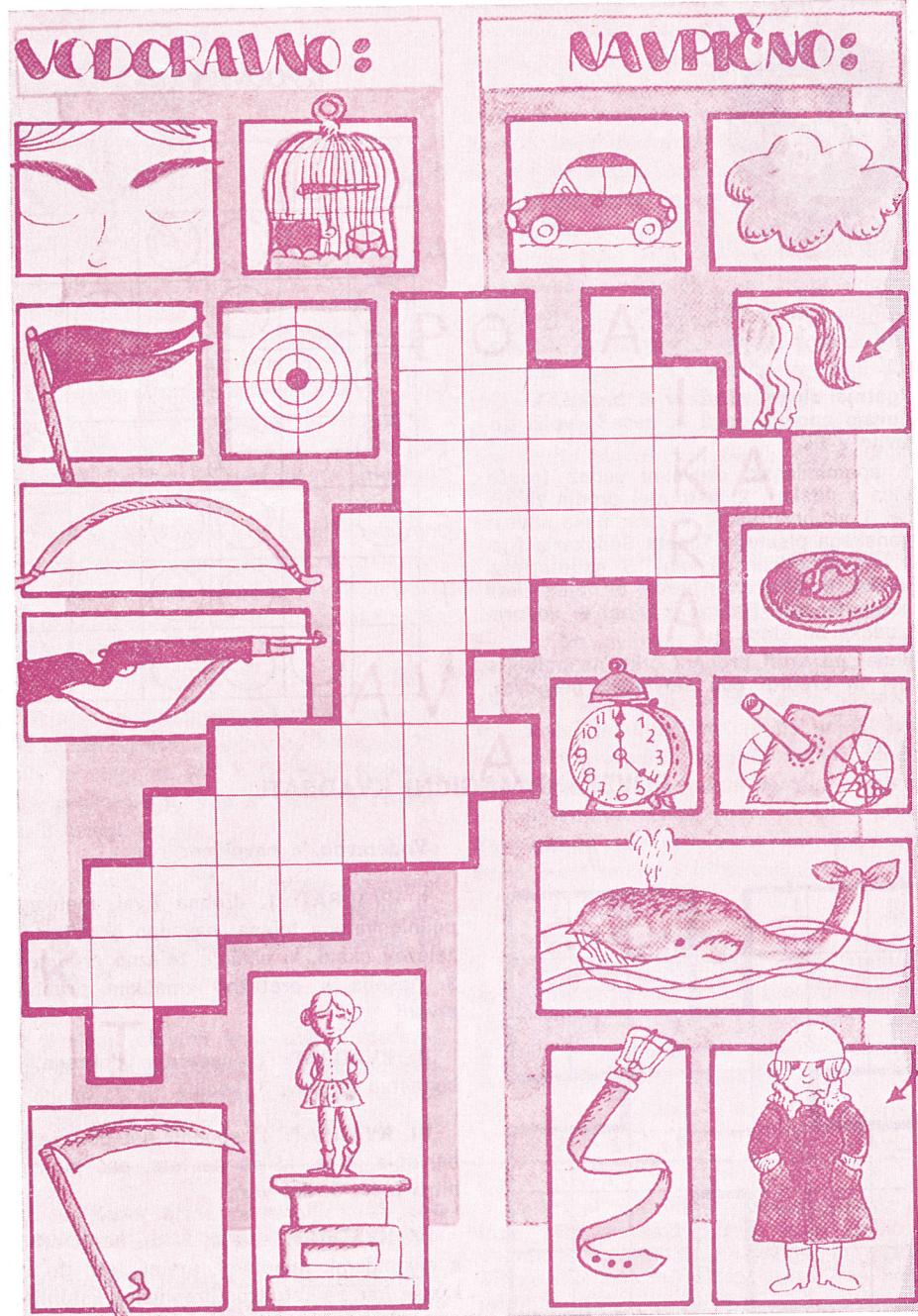
I. KVADRAT: 1. drobna žival, mehkega, podolgovatega telesa; navadno škodljiva, 2. železov oksid, ki uničuje železne predmete, 3. naselje s pretežno kmečkim prebivalstvom.

II. KVADRAT: 1. nasprotje dobrega, 2. bogastvo gozdov, 3. konica.

III. KVADRAT: 1. spodnji del posode, 2. največja ptica, ki pa ne leta, pač pa zelo hitro teče, 3. del voza.

IV. KVADRAT: 1. ata, 2. to, kar merimo s sekundami, minutami, urami, leti, itd., 3. krajše ime za Estonca (prebivalca Estonije).

SREDNJI KVADRAT: 1. deset krat deset, 2. trčenje, 3. organ vida.

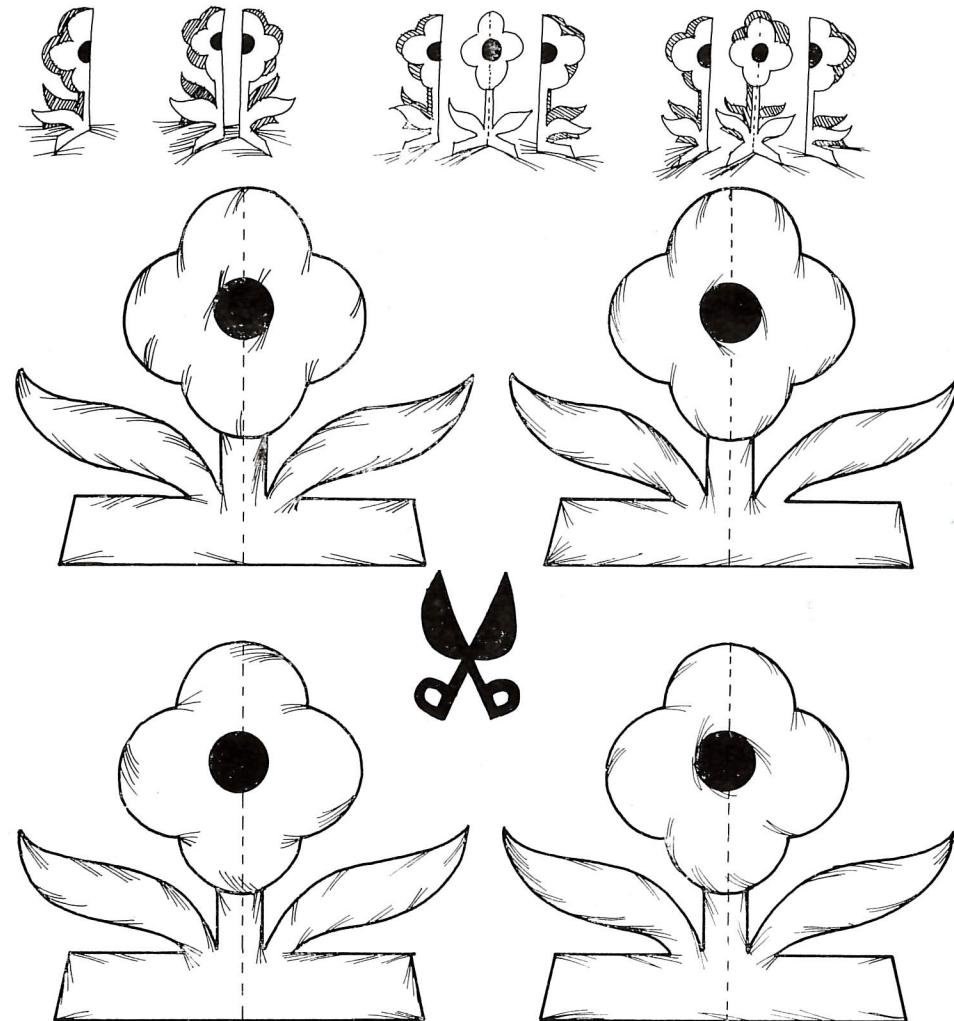
Poisci prave besede za vse, kar je narisano, in jih vpiši v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale. Nekaj črk je že vpisanih, da bo začetek lažji.

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

POLJSKA CVETICA

Pobarvaj vse štiri cvetice, nato jih izstriži in prepogni po črtkasti črti.
Zalepi cvetice med seboj kot kažejo risbe.

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst**

REŠITVE UGANK IZ ŠESTE ŠTEVILKE

MAGIČNI KVADRATEK - Vodoravno in navpično: 1. kolo, 2. otok, 3. loto, 4. okop.

MALA SLIKOVNA KRIŽANKA - Vodoravno: 2. kolo, 4. koza, 5. sod, 6. valj. Navpično: 1. kozolec, 2. kosa, 3. ladja.

SLIKOVNA IZPOLNJEVANKA »VOZILA« - 1. baloni, 2. kvader, 3. zidaki, 4. vojaki, 5. značka. Imena treh vozil na vrisanih poljih so: avion, ladja, vlak.

REŠITVE SO POSLALI: Petra Križmančič, Daša Grgič, Klara Calzi, Gabrijela Baldissin, Maila Ozbič, Barbara Grgič, 4. in 5. r. OŠ »K. Destovnik - Kajuh« — GROPADA. Bojan Zafran, Eva Zafran, 1. in 3. r. COŠ »M. Samsa« — DOMJO. Alenka Škabar, Andrej Peric, Barbara Pertot, Nataša Rebula, Nadja Renzi, Sonja Cattonar, Alenka Devetak, Robi Briščak, Marijana Golemac, Jana Radovič, Damijan Gerli, Tanja Gruden, 4. in 5. r. OŠ »V. Šček« — NABREŽINA. Mirjana Živec, 5. r. OŠ BORŠT. Dean Oberdan, 5. r. OŠ »K. Širok« — DONADONI. Janez Milič, 3. r. OŠ »1. maj 1945« — ZGONIK. Devan De Paolis, Marko Rizzo, Sebastjan Reggente, Boris Bartol, Nadja Fučka, Mikela Flego, Liv Veljak, Massimiliano Nicolai, Samantha Cauter, Luciano Štubelj, Jožef Milone, Štefan Leghissa, Valentina Fachin, 2., 3., 4. in 5. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Katja Polh, Valter Sterzai, Matija Bandi, Elizabeta Zeriali, Lara Rossetti, Denis Benčič, 4. r. OŠ »F. Venturini« — BOLJUNEC. Lorenzo Zupin, Luki Žerjal, Samuela Baldi, Erik Vodopivec, Erika Žerjal, Tatjana Canziani, Ingrid Slama, Petra Grizonič, Robert Bandi, Erika Pečar, Nataša Canziani, 5. r. OŠ »P. Voranc« — DOLINA. Sebastjan Froglia, 4. r. OŠ »P. Trubar« — BAZOVICA. Marko Korošic, Vaientina Franca, Marko Sancin, Federica Pirchio, Marko Breclj, Marko Posega, Igor Filipičič, Aleks Majcen, Iztok Bajc, Ingrid Šiškovič, Marija Mamolo, Peter Korošic, Andrej Majcen, David Žerjal, Tanja Kermec, Vasco Tinta, Klavdija Coslovich, Erika Buzečan, Karin Vitez, Barbara Rudolf, Kristina Gregoretti, Marina Bembi, Matija Armani, Aleksij Kozman, Andrej Ferfolja, 3., 4. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« — ROJAN. Bojana Racman, 5. r. OŠ PESEK. Sebastiano Corbatti, Martina Urlini, Lučo Blasi, Kristjan Macchiat, Tatjana Parovel, Lucija Tersar, Ivo Buda, Maurizio Schiulaz, Roberto Padovan, Astrid Marega, 4. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Elena Brazzani, Sara Trampuž, Walter Radetti, Alenka Mozetič, Aleksander Uršič, 4. r. OŠ »I. Grbec« — ŠKEDENJ.

NAGRADA DOBIJO: Bojana Racman, 5. r. OŠ PESEK. Dean Oberdan, 5. r. OŠ »K. Širok« — DONADONI. Nadja Fučka, 4. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Walter Radetti, 4. r. OŠ »I. Grbec« — ŠKEDENJ. Tatjana Parovel, 4. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB.

CENA 1.200 LIR, DVOJNA ŠTEVILKA 1.700, NAROČNINA 8.000 LIR